

Arrest

nr. 196 594 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het district Darwas in de provincie Badakhshan. Toen u zes maanden oud was, verhuisden uw ouders naar de stad Kaboel. U groeide op in de stad Kaboel en leefde er de eerste zeven jaar in Shahre Naw en later in Taimani.

U heeft uw middelbare school afgewerkt en ging gynaecologie studeren aan de Ariana universiteit nabij Char Rahi Sar Sabzi in Kaboel. In uw tweede jaar aan de universiteit, werd u een huwelijksvoorstel gedaan door de familie van F. M. P. (...) (CGVS X, OV X). Jullie trouwden op 2 september 2013. Na het

huwelijk ging u bij hem inwonen in het dorp Parochi in het district Paghman in de provincie Kaboel. Uw echtgenoot was werkzaam als tolk in het Amerikaanse bouwbedrijf Contrack. Omwille van zijn werkzaamheden ontving hij dreigtelefoons van de taliban. Op een avond kwamen gewapende mannen per auto naar het huis van uw schoonfamilie. Uw schoonmoeder beval haar twee zonen naar het huis van de burens te gaan en ging naar de deur. Er werd naar uw echtgenoot gevraagd maar uw schoonmoeder zei dat hij niet thuis was en uiteindelijk gingen de mannen weg. De volgende dag ging uw echtgenoot naar het districtshuis om het incident aan te geven en bescherming te vragen. Twee weken later werd uw echtgenoot gevraagd om naar de moskee te komen. Uw schoonmoeder ging met hem mee. De persoon vertelde uw echtgenoot dat hij moest doen wat hem gevraagd werd door de taliban en dat hij anders zou omgebracht worden. Opnieuw twee weken later werd er 's avonds op de deur geklopt. Uw echtgenoot was nog niet thuis, hij was onderweg van zijn werkplaats naar huis. De broer van uw echtgenoot ging naar de deur en zei van achter de deur dat hij F. (...) was, waarop hij werd doodgeschoten. Drie dagen na de dood van uw schoonbroer vertrokken u, uw schoonmoeder, uw echtgenoot en uw zoon vanuit Parochi richting Europa.

U heeft Afghanistan verlaten in december 2015. U bent aangekomen in België op 1 februari 2016 en vroeg een dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw zoon en uw kaart van de Ariana Higher Education Institute.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich immers op de problemen die uw echtgenoot aanhaalde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Op 30 juni 2016 nam het CGVS een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn dossier omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling bij Contrack en bijgevolg evenmin aan de beweerde gevolgen van zijn ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 3 augustus 2016.

U haalt naast de problemen van uw man met de taliban nog aan niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de situatie van vrouwen in Afghanistan. U zegt dat u een boerka moest dragen en dat u minder vrijheid had en vreest bij terugkeer gedwongen te worden te leven volgens dezelfde strikte traditionele regels voor vrouwen in Afghanistan (CGVS, p. 2-4 en 11-13). Wat dit betreft dient gezegd dat er geen informatie voorhanden is waaruit blijkt dat in Afghanistan sprake zou zijn van een algemene vervolging van vrouwen. Hoewel de situatie van vrouwen in bepaalde situaties precair is dient de nood aan internationale bescherming voor vrouwen in Afghanistan op individuele basis beoordeeld te worden. U bent een hoogopgeleide vrouw uit Kaboel en bent, volgens uw verklaringen, afkomstig uit een liberale familie (CGVS, p. 2). Uw man laat u verder ook de vrijheid te doen wat u wil en verwacht evenmin van u dat u een hoofddoek draagt buiten Afghanistan (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd of er, naast de problemen van uw man met de taliban, een andere reden is waarom het voor u niet mogelijk is om terug te keren naar Afghanistan, verwijst u louter naar de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan (CGVS, p.11-13). U stelt dat het in Afghanistan moeilijk is voor vrouwen om te leven zoals u hier leeft en zegt dat het leven in Paghman zwaar is (CGVS, p. 12 en p. 13). U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u, als vrouw in uw familiale situatie en met uw opleidingsachtergrond, een vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan. De informatie waarop het CGVS zich baseert wordt aan het administratieve dossier toegevoegd.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara, uw kaart van de Ariana Higher Education Institute, de taskara van uw zoon en de geboorteakte van uw dochter, bewijzen slechts uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het risicoprofiel van haar echtgenoot daar hij gewerkt heeft voor de buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid en zij dit aanhaalt als één van de redenen waarom zij niet terug kan naar Afghanistan, onderstreept de Raad dat inzake de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 29 juni 2016 door verwerende partij een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling bij Contrack en bijgevolg evenmin aan de beweerde gevolgen van zijn ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 178 532 van 28 november 2016. Derhalve volstaat het louter verwijzen naar het risicoprofiel van haar echtgenoot geenszins om in haar hoofdte een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.2.4.1. Daarnaast werpt verzoekende partij op dat zij vreest het slachtoffer te worden van intra-familiaal geweld bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij meent dat zij geenszins enkel verwezen heeft naar de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan en stelt dat zij wel degelijk concrete elementen heeft aangebracht. Zij verwijst dienaangaande naar enkele passages uit het gehoorverslag. Verzoekende partij merkt nog op dat zij een slag kreeg in het gezicht en dat de littekens zichtbaar zijn. In dit verband voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift e-mailverkeer tussen haar raadsman en de sociale assistente van het centrum waar zij verblijft (bijlage 3 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geweest van een gedwongen huwelijk, zoals zij beweert in haar verzoekschrift. Bij nalezing van het gehoor lijkt het immers eerder om een 'verstandshuwelijk' te gaan omdat haar man voor verzoekende partij 'een goede partij' was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2017, p. 2-3). Dat verzoekende partij gedwongen werd te huwen blijkt nergens uit haar verklaringen.

Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal worden van intra-familiaal geweld. Verzoekende partij maakt tijdens haar gehoor weliswaar enigszins melding van problemen in haar huwelijk, doch blijft zij hierover zeer vaag en verklaart zij nergens door haar echtgenoot te zijn mishandeld. Waar uit haar verklaringen tijdens haar gehoor blijkt dat haar echtgenoot haar weinig vrijheid gaf in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zelf aangaf dat zijn strenge gedrag te wijten was aan de problemen die hij kende met de taliban en dat hij omwille van veiligheidsredenen wou dat zij binnen bleef (*"Dan F.(...) zat neer en zei de redenen waarom hij niet wil dat ik ga studeren, hij zei dat hij bedreigd is door de taliban (...). Hij zei dit is de redenen dat ze regels geven aan mij, anders wilden ze ook dat ik studeerde."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2017, p. 4)). Zoals reeds bemerkt, kan aan deze problemen met de taliban evenwel geen enkel geloof worden gehecht, waardoor ook de bewering van verzoekende partij dat haar echtgenoot zich op die manier zou hebben opgesteld op de helling komt te staan. Wat betreft de bemerking in het verzoekschrift dat zij een slag kreeg in het gezicht en verwijst naar het e-mailverkeer tussen haar raadsman en de sociale assistente van het centrum waar zij verblijft dat dienaangaande wordt bijgebracht (bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat de sociale assistente in haar antwoord op de e-mail van de raadsman van verzoekende partij stelt dat zij op de hoogte is van het ongelukje met haar zoontje en dat er geen indicaties zijn van intra-familiaal geweld. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij en haar echtgenoot op hetzelfde adres verblijven en dat verzoekende partij zelf aangaf dat zij hier in België meer vrij is en dat zij hier meer mag van haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/02/2017, p. 11 en 12). Gevraagd naar wat zij dan precies vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, verwijst verzoekende partij louter naar de problemen van haar man met de taliban, dewelke ongeloofwaardig werden bevonden, en de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan. Indien verzoekende partij – hoewel zij dit nooit heeft verklaard – toch het slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld dan kan er op zijn minst verwacht worden dat zij hiervan melding zou maken bij de sociale assistente of hiervan klacht zou neerleggen bij de Belgische bevoegde instanties. Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging heeft zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.". Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere "COI Focus" betreffende "Afghanistan – Security situation in Kabul province" d.d. 25 april 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT